

**Uchwała Komisji habilitacyjnej
z dnia 23 maja 2022 r.
powołanej przez Radę Naukową Dyscyplin Językoznawstwa i Literaturoznawstwa
Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo
wszczętym na wniosek dr Kingi Piotrowiak-Junkiert**

§ 1

Komisja habilitacyjna, powołana przez Radę Naukową Dyscyplin Językoznawstwa i Literaturoznawstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu uchwałą nr 45/RDN/SNJL/2021/2022 z dnia 21 października 2021 roku, działając na podstawie art. 221 ust. 10 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. z 2022 r. poz. 574 z późn. zm.), po zapoznaniu się z recenzjami i dokumentacją wniosku, stwierdza że aktywność naukowa oraz osiągnięcia naukowe, w tym monografia *Od idylli do ironii. Literatura węgierska wobec Zagłady w latach 1944–1948* (Wydawnictwo Naukowe UAM w 2020) stanowią istotny wkład w rozwój dyscypliny naukowej literaturoznawstwo i wyraża pozytywną opinię w sprawie nadania dr Kingie Piotrowiak-Junkiert stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo, uznając spełnienie przesłanek warunkujących nadanie stopnia doktora habilitowanego, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 1-3 wskazanej ustawy.

UZASADNIENIE

Załącznik nr 1 do niniejszej uchwały zawierający uzasadnienie stanowi jej integralną część.

§2

Na niniejszą uchwałę nie przysługuje zażalenie. Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

1. **prof. dr hab. Inga Iwasiów**, USz (przewodnicząca Komisji),
2. **dr hab. Arkadiusz Żychliński**, prof. nadzw. UAM (sekretarz Komisji),
3. **prof. dr hab. Arkadiusz Morawiec**, UL (recenzent),
4. **prof. dr hab. Sławomir Buryła**, UW (recenzent),
5. **dr hab. Zoltán Németh**, prof. nadzw. UW (recenzent),
6. **dr hab. Jerzy Snopek**, prof. nadzw. PAN (recenzent),

7. **dr hab. Beata Przymuszała**, prof. nadzw. UAM (członkini Komisji).

(podpis Przewodniczącej Komisji Habilitacyjnej)¹

Dokument podpisuje przewodnicząca na podst. uchwały nr 134/2020/2021 Senatu Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu z dnia 28 czerwca 2021 r. dotyczącej sposobu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego:

UZASADNIENIE UCHWAŁY W SPRAWIE NADANIA STOPNIA DR HAB. PANI DR KINDZE PIOTROWIAK-JUNKIERT

1. Przebieg postępowania

Komisja habilitacyjna wydająca opinię w sprawie nadania pani **dr Kingi Piotrowiak-Junkiert stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo** wyznaczona została w części przez Radę Doskonałości Naukowej w piśmie z dnia 27 września 2021 roku, a powołana w dniu 21 października 2021 roku przez Radę Naukową Dyscyplin Językoznawstwa i Literaturoznawstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu na podstawie art. 221 ust. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1688 ze zm.). Wpłynęły trzy recenzje pozytywne, jedna negatywna.

Komisja przeprowadziła Kolokwium habilitacyjne, a następnie odbyła posiedzenie w trybie wideokonferencji za pośrednictwem aplikacji MS Teams w dniu 23 maja 2022 roku w pełnym składzie:

prof. dr hab. Inga Iwasiów, USz (przewodnicząca Komisji), **dr hab. Arkadiusz Żychliński**, prof. nadzw. UAM (sekretarz Komisji), **prof. dr hab. Arkadiusz Morawiec**, UL (recenzent), **prof. dr hab. Sławomir Buryła**, UW (recenzent), **dr hab. Zoltán Németh**, prof. nadzw. UW (recenzent), **dr hab. Jerzy Snopek**, prof. nadzw. PAN (recenzent), **dr hab. Beata Przymuszała**, prof. nadzw. UAM (członkini Komisji).

2. Przebieg kariery naukowej dr Kingi Piotrowiak_Junkiert

Dr Kinga Piotrowiak-Junkiert uzyskała w 2006 roku magisterium z filologii polskiej, zaś w roku 2011 z filologii węgierskiej. Rok później otrzymała stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa w Instytucie Badań Literackich PAN na podstawie dysertacji dotyczącej doświadczenia Zagłady w twórczości Imre Kertésza. W latach 2013-2019 Habilitantka była zatrudniona w Zakładzie Hungarystyki Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, początkowo na stanowisku starszego wykładowcy, później (od roku 2014) adiunkta. Obecnie pracuje na tym stanowisku w Zakładzie Filologii Węgierskiej i Fińskiej w Instytucie Lingwistyki Stosowanej UAM.

3. Ocena dorobku Habilitantki

Na osiągnięcia naukowo-badawcze Habilitantki po uzyskaniu stopnia doktora składają się następujące publikacje odnotowane w recenzjach: jedna monografia (stanowiąca podstawę niniejszego postępowania) oraz współredakcja dwóch monografii wieloautorskich i autorstwo czternastu rozdziałów w monografiach zbiorowych oraz trzynastu artykułów w czasopiśmie, ponadto zaś autorstwo jednej recenzji i osiemnastu przekładów naukowych oraz literackich (w tym trzech przekładów książek). Członkowie Komisji zwrócili w dyskusji uwagę na nieliczne publikacje w języku węgierskim, uznając zarazem, iż tłumaczenie książki *Od idylli do ironii. Literatura węgierska wobec Zagłady w latach 1944–1948* na język węgierski, jeśli się dokona, może liczyć na recepcję i naukowy oddźwięk, do których autorka jest przygotowana, czego dowodzi na przykład udział w konferencjach zagranicznych. Zdaniem hungarystów – prof. Jerzego Snopka i prof. Zoltána Németha - taka dyskusja podjęta zostałaby na warunkach w pełni partnerskich ze względu na merytoryczne walory pracy i jej główne tezy, które w przebiegu prac Komisji uznano za kontrowersyjne, lecz śmiałe i wartościowe.

Jako główne osiągnięcie naukowe stanowiące podstawę do nadania stopnia doktora habilitowanego dr Piotrowiak-Junkiert wskazała monografię *Od idylli do ironii. Literatura węgierska wobec Zagłady w latach 1944–1948*. Wydana nakładem Wydawnictwa Naukowego UAM w 2020 roku praca liczy 296 stron i składa się z ośmiu poprzedzonych wstępem rozdziałów. Jej ocena zajmuje zasadnicze miejsce w recenzjach. Wyrażony w podtytule rozprawy cel – przedstawienie wojennej i tuż powojennej literatury węgierskiej poświęconej Zagładzie – stanowi kontynuację wcześniejszych zainteresowań badawczych Habilitantki i równocześnie punkt wyjścia do badań planowanych w przyszłości. W podsumowującej opinii prof. Zoltána Németha dr Piotrowiak-Junkiert podejmuje w przedłożonej książce zadanie nader ambitne i śmiałe, a efekty jej dociekań są „więcej niż zadowolające”. Także prof. Sławomir Buryła jest zdania, że wartość poznawczą monografii – zwłaszcza z punktu widzenia polskiego czytelnika – „trudno przecenić”. Prof. Jerzy Snopek wyraża wątpliwości co do kwalifikacji gatunkowej książki, którą uważa raczej za „zbiór studiów i rozpraw” niż monografię w ścisłym sensie tego słowa, ale niezależnie od tego ocenia pracę jako „oryginalną [i] wysoce inspirującą”, choć także „skłaniającą do dyskusji”, a niekiedy i do polemik. Negatywną opinię na temat przedłożonej książki formułuje natomiast prof. Arkadiusz Morawiec. Uznaje on wprawdzie pracę za „dzieło dobrze zaprojektowane” i docenia zarówno istotność podjętego problemu, jak i dobre rozpoznanie obszaru badawczego oraz poczynienie ustaleń przydatnych

dla kolejnych badaczy. Zarazem jednak dzieło owo jest w jego ocenie „w wykonaniu chybione”, a to ze względu na, po pierwsze, „sformułowane [w pracy] tezy”, po drugie „w wielu przypadkach powierzchowne i nieprzekonujące interpretacje tekstów”, po trzecie zaś „nazbyt liczne uchybienia stylistyczne i niezręczności w posługiwaniu się terminologią naukową”.

W szczegółowych partiach przygotowanych recenzji wyrażone wyżej oceny ogólne zostają stosownie uściślane. I tak prof. Jerzy Snopek zwraca uwagę na różnorodność badanego materiału literackiego – autorstwa ośmiorga autorów – która utrudnia czy wręcz uniemożliwia zastosowanie w pracy uniwersalnego klucza interpretacyjnego, czego wynikiem jest książka będąca „raczej zbiorem studiów i rozpraw, niż klasyczną monografią”. Mimo dodatkowych uwag dotyczących nieuwzględnionych autorów i utworów uznaje on także wybrany materiał za ogólnie reprezentatywny dla omawianego okresu. Prof. Németh odnotowuje z kolei trudności, z jakimi wiązało się zadanie badawcze postawione sobie przez Habilitantkę, wynikające z objęcia omawianych w książce twórców literatury węgiersko-żydowskiej zakazem działalności literackiej i artystycznej na początku lat pięćdziesiątych, czego skutkiem była ówczesna „szczętkowa recepcja”, a stąd także szczególne wyzwanie dotyczące jej dzisiejszego odtworzenia. Na represyjność cenzury uniemożliwiającej podejmowanie w przestrzeni publicznej zagadnień stanowiących główny temat książki zwraca również uwagę prof. Sławomir Buryła. Prof. Arkadiusz Morawiec uznaje zamysł przedsięwzięcia omawianych badań przez Habilitantkę za „godny uznania” – a także prekursorski – nie ma wątpliwości również co do reprezentatywności wybranego korpusu tekstów na temat Zagłady i docenia „walory informacyjne” przedłożonej książki. Całościowa ocena negatywna wynika natomiast z niesatysfakcjonującej w opinii Recenzenta realizacji niebudzących zastrzeżeń założeń.

Przyglądając się poszczególnym rozdziałom książki, prof. Snopek odnotowuje z jednej strony „wirtuozerską sprawność” interpretacyjną Habilitantki i przejrzystość kompozycji książki, z drugiej jednak wyraża również wątpliwości co do użyteczności niektórych spośród proponowanych „modnych” perspektyw interpretacyjnych oraz niekiedy nazbyt łatwego kwalifikowania „niektórych zjawisk jako antysemitów czy niektórych postaci historycznych [...] jako antysemitów”. Za mankament „mistrzowskich, pełnych inwencji i finezji interpretacji” – choć obarczonych czasem „efektami nadinterpretacyjnymi” – uważa on także „zlekceważenie różnic między literaturą Holocaustu a literaturą łagrową”. Niezależnie od jednostkowych uwag krytycznych czy polemicznych Recenzent uważa Habilitantkę za „do

niedawna bodaj jedyną wybitną badaczkę węgierskiej literatury Holocaustu”, zaś przedłożoną pracę za książkę, całościowo biorąc, wartościową i udaną.

Na marginesie zasadniczych ocen prof. Snopek odnotowuje „kilka lapsusów językowych i drobnych pomyłek rzeczowych”, które wszelako pomija w recenzji jako nie nazbyt istotne. Od bardzo szczegółowego wskazania na te właśnie pierwsze usterki – „redakcyjne, językowe i stylistyczne” – rozpoczyna swoje uwagi krytyczne prof. Arkadiusz Morawiec. Za „niebłahe” niedokonaności pracy uznaje niekonsekwentny zapis adresów bibliograficznych, sporadyczne błędy językowe, liczne uchybienia stylistyczne i błędy merytoryczne. Te ostatnie bywają skutkiem braku dostatecznej precyzji bądź stosownej dbałości w formułowaniu myśli. Podobne nieścisłości dotyczą również niekiedy terminologii naukowej zwłaszcza z zakresu poetyki oraz sporadycznie także wybranych kwestii metodologicznych. Poszczególne przypadki wspomnianych uchybień prof. Morawiec przedstawia *in extenso* na ponad dwóch stronach swojej recenzji, by przejść następnie do krytycznych komentarzy jeszcze poważniejszej wagi, tj. do omówienia niektórych wątpliwych w jego ocenie tez stawianych w pracy. Tezy te odznaczają się w pewnych wypadkach odnotowanym wcześniej brakiem ścisłości i staranności, bywają nazbyt uogólniające czy nietrafnie przerysowane. Habilitantka przejawia ponadto „skłonność [...] do absolutyzowania formalnej inwencyjności [...] węgierskiej literatury Zagłady”, nie uwzględniając na przykład podobnie „ostentacyjnej literackości” widocznej w wybranych dziełach choćby także polskiej literatury. Za atuty podejścia badawczego dr Piotrowiak-Junkiert prof. Morawiec uznaje zwłaszcza „docieklivość bibliograficzną, znajomość stanu badań, uwzględnienie recepcji dzieł literackich, a także znajomość kontekstów, w których się one pojawiły i funkcjonowały oraz ustalenie lub referowanie faktów z zakresu życia literackiego i biografii twórców”. Nie równoważą one jednak odnotowanych słabych stron pracy, do których w ostatnim punkcie recenzent zalicza także „sposób interpretowania utworów literackich”. W opinii prof. Morawca interpretacje wybranych dzieł nie przekonują często ze względu na obraną perspektywę lekturową oraz – ponownie – ogólnikowość, brak precyzji i liczne niedokładności. Stąd także negatywnie zdaniem Recenzenta wypada ogółem ocena przedłożonej pracy.

W recenzji prof. Sławomira Buryły nie odnotowano żadnych podobnych wątpliwości. Podejście Autorki – z ostrożnością wykorzystującej nowsze metodologie (w rodzaju krytyki feministycznej czy postkolonialnej) w proponowanych odczytaniach wybranych dzieł – świadczy zdaniem recenzenta o umiarkowaniu i rozwadze metodologicznej, zaś w zestawieniu z „lekturą filologiczną, wzbogaconą o wiedzę z dziejów recepcji dzieła” składa się na jedną z

wyraźnych zalet pracy. Kreśląc „mapę artystycznych artykulacji Holokaustu w poezji, prozie i tekstach wspomnieniowych” Habilitantka umiejętnie odsłania w poszczególnych rozdziałach kolejne komponenty omawianego zjawiska, czego rezultatem jest zdaniem Recenzenta książka niemająca swojego odpowiednika nie tylko w Polsce, lecz także na Węgrzech.

Prof. Zoltán Németh z kolei koncentruje w swojej ocenie uwagę na najciekawszych oraz najbardziej problematycznych partiach pracy. I tak na przykład pełne uznania odnotowanie krytycznoliterackiego zainteresowania postacią i twórczością słabo znanej autorki Rudnóy Teréz skonstrastowane jest z „przykrym błędem” polegającym na nieściśłym określeniu jej narodowości (jest ona nie „pisarką węgierską słowackiego pochodzenia”, lecz „węgierską pisarką ze Słowacji”). Z kolei przy okazji omawiania rozdziału poświęconego sylwetce i dziełu powszechnie znanego na Węgrzech Miklósa Radnótiego prof. Németh zauważa – w skądinąd „oryginalnych i nowatorskich” analizach interpretacyjnych – charakterystyczne także dla ogólnego podejścia Habilitantki nadużywanie przez nią kategorii „pionierstwa” w odniesieniu do własnych badań. Recenzent wskazuje, że spośród ośmiorga autorek i autorów prezentowanych i omawianych w monografii czworo to „postaci należące do ścisłego kanonu literatury węgierskiej”, stąd też „stwierdzenia dotyczące prekursorskiej roli Habilitantki w badaniach tekstowych reprezentacji Zagłady w literaturze węgierskiej należy traktować [...] jako zabieg retoryczny”. Niezależnie jednak od wzmiankowanych wątpliwości zaprezentowane w książce analizy prof. Németh uważa za „interesujące i wnikliwe, a niekiedy wręcz nowatorskie” – czasem również ze względu na zastosowane narzędzie metodologiczne, w tym na przykład wykorzystanie „perspektywy postantropocentrycznej”.

Analogiczna jest ocena pozostałego dorobku naukowego Habilitantki. Zdaniem prof. Sławomira Buryły jest on „zadowolający”, a patrząc całościowo na podkreślenie zasługuje ponadto „fakt stałego i dynamicznego rozwoju” dr Piotrowiak-Junkiert. Prof. Buryła podkreśla również w tym aspekcie działalność przekładową Habilitantki, a jej zaangażowanie w realizację projektów grantowych określa mianem „imponującej”. Podobną opinię wyraża również prof. Zoltán Németh, wystawiając wysoką ocenę „całemu [podoktoratowemu] dorobkowi publikacyjnemu” Habilitantki. Zastrzeżenie recenzenta budzi jedynie brak niemal w dorobku owym – poza jedną pozycją – publikacji węgierskojęzycznych. Prof. Németh upatruje możliwych przyczyn owego braku w nieuwzględnieniu na liście punktowanych czasopism i wydawnictw MEiN periodyków węgierskich – niezależnie jednak od powodu jest to w jego opinii niedostatek domagający się zmiany. Wspominany brak odnotowuje również prof. Arkadiusz Morawiec, uznając go za „znamienny, a nawet zdumiewający”. Dorobek naukowy

Habilitantki – „jednorodny pod względem problemowym i nieszczególnie obszerny” – recenzent ocenia „niewysoko”, jego zasadniczy walor dostrzegając głównie w zakresie „popularyzacji w Polsce wiedzy dotyczącej istotnego obszaru tematyczno-problemowego literatury węgierskiej, jakim jest literatura Szóca”. Na stosunkową jednolitość pozostałego dorobku Habilitantki uwagę zwraca również prof. Jerzy Snopek, w poszczególnych przyczynkach dostrzegając jednak co innego: „sprawność i inwencję interpretacyjną” Autorki – z lekką skłonnością do dygresyjności – oraz „dążenie do gruntownego i wieloaspektowego oglądu danego zjawiska, co znajduje wsparcie w erudycji Autorki, erudycji na ogół funkcjonalnej i stroniącej od efekciarstwa”.

Z jednoznacznie pozytywnym uznaniem wszystkich Recenzentów spotkała się pozapublikacyjna aktywność naukowa Habilitantki, udział w licznych konferencjach naukowych i w życiu akademickim, a ponadto działalność popularyzatorska oraz dydaktyczna. Zdaniem prof. Zoltána Németha zarówno dorobek dydaktyczny, jak i działalność organizacyjna Habilitantki są „wystarczające” w stosunku do wymagań sformułowanych w ustawie. Recenzent podkreśla z uznaniem liczne kwerendy biblioteczne odbyte w Niemczech i na Węgrzech, ubolewa natomiast, że tylko jeden spośród dwudziestu referatów konferencyjnych został wygłoszony w języku innym niż polski. W opinii prof. Arkadiusza Morawca współpraca międzynarodowa dr Piotrowiak-Junkiert nie budzi zastrzeżeń, a jej dorobek w zakresie dydaktyki jest „wystarczający”, z kolei działalność w sferze popularyzacji nauki jest nawet „godna uznania”. Prof. Sławomir Buryła podkreśla „dużą aktywność” Habilitantki w zakresie udziału w konferencjach i w dydaktyce oraz „godną podziwu aktywność” popularyzatorską, „doskonale dopełniającą [pozostałe] zainteresowania badawcze”.

Trzy spośród sporządzonych recenzji kończą się wnioskiem o dopuszczenie dr Kingi Piotrowiak-Junkiert do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego, jedna zaś zawiera w konkluzji wniosek o odmowę nadania Habilitantce stopnia doktora habilitowanego. Prof. Zoltán Németh stwierdza, że Habilitantka „w pełni zasługuje na miano samodzielnego pracownika nauki” i nie ma „najmniejszych wątpliwości”, że jej całociowy dorobek spełnia kryteria opisane w odnośnej ustawie. Także zdaniem prof. Sławomira Buryły dr Piotrowiak-Junkiert „spełnia wszystkie wymogi stawiane przez ustawodawcę osobom ubiegającym się o stopień doktora habilitowanego”. Prof. Jerzy Snopek uważa dr Piotrowiak-Junkiert za „w pełni ukształtowaną osobowość naukową” i również „z pełnym przekonaniem” wnosi o dopuszczanie jej do dalszych etapów postępowania. Z kolei prof. Arkadiusz Morawiec za spełniające wymogi stawiane w procedurze habilitacyjnej uważa osiągnięcia w zakresie

współpracy międzynarodowej i popularyzacji nauki, natomiast nie uznaje za takie osiągnięć naukowych, w tym monografii przedstawionej jako główne osiągnięcie i stąd z racji braku „istotnego wkładu do literaturoznawstwa” wnosi o odmowę nadania stopnia.

Opinię w kwestii dorobku naukowego Habilitantki oraz głównego osiągnięcia naukowego przedstawiła także Członkini Komisji, prof. Beata Przymuszała. Dr Kinga Piotrowiak-Junkiert odznacza się w jej ocenie „samodzielną badawczą, dużą biegłością metodologiczną i wysokimi kompetencjami literaturoznawczymi”. Przedłożona monografia jest „ważnym osiągnięciem zarówno jako prezentacja obrazu literatury węgierskiej w polskim środowisku naukowym, jak i ze względu na poszerzenie perspektywy badawczej studiów o Zagładzie”. W zestawieniu z pozostałym dorobkiem naukowym Habilitantki w pełni uzasadnia to jej wniosek o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Zdaniem prof. Ingi Iwasiów, przewodniczącej Komisji, dorobek Habilitantki jest spójny, a zarazem „rozkwitający” – od rozprawy doktorskiej, której poszerzona wersja ukazała się pt. *Świadomość zwrócona przeciwko samej sobie. Imre Kertész wobec Zagłady* (IBL PAN 2014), przez prace w zespołach badawczych, po przedstawioną obecnie syntezę literatury węgierskiej wobec Zagłady w latach 1944-1948. Autorka pracuje na tekstach w języku oryginału, przyswajając polskiej nauce kanon niedostępny w przekładach, a zarazem porządkuje obszar niedostatecznie rozpoznany przez samą hungarystykę. Perspektywa porównawcza pozwala zweryfikować niektóre stereotypy dotyczące literatury opartej na doświadczeniu wojennym, zwłaszcza te sformułowane za pośrednictwem teorii anglosaskich. Książki Kingi Piotrowiak-Junkiert charakteryzuje podejście interdyscyplinarne, bliskie kulturowej teorii literatury, ale też filozofii, estetyki, krytyki feministycznej. Uwagę zwraca przechodzenie między zamysłem syntezy i tłem metodologicznym, na którym pokazane zostają zarówno sylwetki pisarzy/pisarek, jak i stosowane przez nich/przez nie strategie i poetyki. Uwagę zwraca szeroka i lojalna wobec poprzedników/poprzedniczek kwerenda i umiejętna dyskusja z zastanymi interpretacjami. Książka habilitacyjna wnosi istotną wiedzę w literaturoznawstwo oraz poszerza rozumienie literatury pisanej w efekcie doświadczenia, a zarazem ukorzenionej w modernistycznym stylu międzywojnia.

4. Kolokwium habilitacyjne

Ocena Komisji dotyczyła także przebiegu Kolokwium habilitacyjnego (szczegółowy opis Kolokwium znajduje się w protokole). Dr Kinga Piotrowiak-Junkiert podzieliła przygotowaną wypowiedź na pięć części. Były to: wyłonienie tytułowego zjawiska, wybór formuły tytułowej,

wybór autorów, strategie interpretacyjne/metodologie oraz wkład książki w rozwój nauki. Wywód został uznany za spójny i wyjaśniający także niektóre wątpliwości wyrażone w recenzjach oraz dał asumpt do dyskusji.

W podsumowaniu dr Piotrowiak-Junkiert podkreśliła, że uzupełniającym celem rozprawy było również włączenie literatury węgierskiej dotyczącej doświadczenia Zagłady do światowych badań prowadzonych w obrębie *holocaust studies* oraz że przedłożona monografia stanowi w zamierzeniu pierwsze ogniwo trzypiętowego projektu prezentującego kolejne dekady węgierskiego pisarstwa o Zagładzie.

Habilitationka udzieliła odpowiedzi na wszystkie zadane pytania, potwierdzając swą erudycję, dobre opanowanie reguł dyskusji naukowej, zdolność formułowania hipotez i elastycznego ich sondowania. Kolokwium oceniono jednogłośnie pozytywnie, choć zwrócono uwagę na niektóre tendencje myślowe, niepokojące Recenzentów *Od idylli do ironii. Literatura węgierska wobec Zagłady w latach 1944–1948*, a więc oparte częściowo na stereotypach hipotezy badawcze dotyczące wyjątkowości badanego korpusu tekstów. Uznać jednak należy, że same studia nad Zagładą znajdują się obecnie w stadium przemian, które omawiana praca współtworzy.

Konkluzje:

Mimo uwag krytycznych, Komisja większością głosów uznała, iż przedstawiona do oceny książka oraz pozostałe prace wnioskującej spełniają warunek ustawowy „znaczących osiągnięć”.

Habilitationka spełnia także warunek wykazania się „istotną działalnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej” w ten sposób, że:

dr Piotrowiak-Junkiert była kierowniczką międzynarodowego grantu NPRH „Geopoetyka”, realizowanego w Instytucie Badań Naukowych PAN w Warszawie, a także członkinią grupy badawczej ramach grantu międzynarodowego „Perspectives of V4Translation Studies” (Uniwersytet Karola w Pradze), ponadto zaś pracowała w grupie wykonawców międzynarodowego grantu „Dyskurs postkolonialny w Europie Środkowo-Wschodniej 1991-2011: Polska, Węgry, Słowacja, Ukraina. Literatura, eseistyka, stan badań” i współrealizowała międzynarodowy grant NPRH „Romantyzm środkowoeuropejski w perspektywie postkolonialnej” (UW) oraz jest ona również członkinią redakcji czasopisma UAM „Porównania” oraz czasopisma „Narracje o Zagładzie” (UŚ, Katowice). Biorąc pod uwagę sporządzone w postępowaniu recenzje oraz opinie i stanowiska wszystkich osób powołanych

do Komisji, uwzględniając ocenę osiągnięcia naukowego kandydatki oraz aktywność naukową, Komisja habilitacyjna na posiedzeniu przeprowadzonym zdalnie podjęła w głosowaniu jawnym uchwałę zawierającą pozytywną opinię w sprawie nadania dr Kindze Piotrowiak-Junkiert stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo. Uzyskano następujące wyniki głosowania: głosowało: 7; głosów za: 6; głosów przeciwnych: 1; głosów wstrzymujących się: 0.

Przewodnicząca Komisji habilitacyjnej

